

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/46/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513202656
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8513202656.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XX, J. Ľ., zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Lampartom, so sídlom Nám. sv. Mikuláša 29, Stará Ľubovňa proti žalovaným: 1/ E.Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Č.. XXX a 2/ E. H., F.. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, obom zastúpeným advokátom JUDr. Jozefom Mačugom, so sídlom ul. 17. novembra 31, Stará Ľubovňa, o zaplatenie 9.432,31 eura s príslušenstvom, taktó o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 5C/129/2013-208 zo dňa 08.02.2017

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a v súvisiacich výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania s upresnením, že o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením.

Priznáva žalovanému v 1. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Priznáva žalovanému v 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 20,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 20,- eur od 10.08.2013 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému v 1/ rade priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 99,58 %, o ktorej výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku a žalovanému v 2/ rade priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 99,58 %, o ktorej výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 9.432,31 eura s prísl. Žalobu odôvodnil tým, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/21/2012 zo dňa 28.09.2012 boli obaja žalovaní uznaní vinnými za to, že dňa 26.06.2011 napadli žalobcu a fyzicky mu ublížili a spôsobili mu zranenia a ublíženie na zdraví. Za tento skutok im boli uložené podmienkové tresty odňatia slobody. Rozsudkom boli žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne na zaplatenie náhrady škody vo výške 2.537 eura. Svojím protiprávnym konaním spôsobili žalobcovi ďalšiu škodu, ktorá spočíva v tom, že vzhľadom na jeho práceneschopnosť spôsobenú trestným činom, ktorá trvala do 11.06.2012, mu znemožnili vykonávať prácu v pracovnom pomere, ktorú mal ešte pred skutkom dňa 13.06.2011 dohodnutú so spoločnosťou DAUSYS, s.r.o., Černolice 25, Mníšek pod Brdy, kde mal

nastúpiť dňa 01.07.2011. Pre ublíženie na zdraví do práce nemohol nastúpiť. Mzdovým výmerom zo dňa 13.06.2011 bola stanovená mzda vo výške 22.000,- Kč. Tým, že nemohol nastúpiť do práce, vznikla mu škoda - ušiel mu zisk, a to spolu za čas od 01. 07. 2011 do 11.06.2012, teda za 11 mesiacov a 11 dní, ktorá pri dohodnutej mesačnej mzde z 22 000 Kč činí spolu 242.000 Kč, čo po prepočte na eurá pri kurze 25.711 Kč za 1 euro činí 9 412,31 eura. Ďalej mu vznikli náklady súvisiace s posudkami lekárov spolu vo výške 20,- eur (5 + 5 + 10 eur). Nárok právne vymedzil ako ušlý zisk.

Žalovaní so žalobou nesúhlasili.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 26.6.2011 napadli žalovaní žalobcu na parkovisku pred E. a spôsobili mu otras mozgu ľahkého stupňa, odreniny na tvári, pravej ruke a ľavom zápästí, odreniny hrudníka vľavo a pohmoždenie ramena vľavo - trhlinu chrupavkového okraja kĺbovej jamky s odtrhnutím väzu v spodnom okraji tejto jamky. Za tento skutok bolo žalovaní uznaní vinnými z prečinu ublíženia na zdraví a z prečinu výtržníctva, a to na základe dohody o vine a treste uzavretej s prokurátorom a schválenou tunajším súdom rozsudkom č.k. 1T/21/2012-77 zo dňa 28.09.2012. Podľa skutkovej vety tohto rozsudku si zranenia žalobcu vyžiadali hospitalizáciu od 26.06.2011 do 28.06.2011 a dobu liečenia 5 týždňov. Dňa 13.06.2011 bola podpísaná pracovná zmluva medzi žalobcom a spol. DAUSYS, s.r.o., ktorej konateľom do 03.01.2011 bol otec žalobcu. Hrubá mzda bola dohodnutá na 22.000,-Kč. Dňa 27.08.2011 žalobca absolvoval bungee skok na Štrbskom plese, v decembri 2011 navštívil svoju matku v Londýne. V marci 2012 podstúpil operáciu ramena. PN žalobcu bola ukončená dňa 11.06.2012. Uvedené skutočnosti neboli v konaní sporné.

Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok žalobcu bol dôvodný čiastočne. Dôvodný bol v časti žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody, spočívajúcu v nákladoch spojených s návštevami lekárov, ktorým titulom platieb za vystavené potvrdenia zaplatil 20,- eur. Žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku mal za nepreukázaný. Žalobca ako dôkaz o tom, že mal dohodnutý výkon práce v spoločnosti DAUSYS, s.r.o. predložil síce pracovnú zmluvu zo dňa 13.06.2011, uzavretie ktorej výpoveďou potvrdzoval aj jeho otec. K jeho tvrdeniam súd na základe návrhu žalovaných vykonal však ďalšie dôkazy skúmajúc, či nešlo len o fingované uzavretie pracovnej zmluvy, či mal žalobca skutočne v úmysle nastúpiť do práce. Dospel k záveru, že pracovná zmluva mala slúžiť hlavne pre účely vymoženia určitej sumy od žalovaných a žalobca nemal skutočne v úmysle do práce nastúpiť. Súd konštatoval, že spoločnosť DAUSYS, s.r.o. žalobcu nevedla ako svojho zamestnanca, neprihlásila ho do sociálneho poistenia. Spoločnosť DAUSYS, s.r.o. mala údajne potrebovať pracovnú silu vzhľadom na množstvo práce, napriek tejto skutočnosti sa však čakalo údajne takmer 1 rok na to, kedy sa žalobca uzdraví, čo bolo podľa súdu vysoko nepravdepodobné. Pracovný pomer bol uzavretý na neurčito, na pomocné účtovné práce, pričom z náplne tejto pracovnej pozície bolo zrejmé, že nešlo o žiadnu odbornú prácu. Je nelogické, aby bol prijatý zamestnanec na presúvanie a triedenie spisov, keď podstata účtovnej firmy akou je spoločnosť DAUSYS, s.r.o. je v odbornej práci, pričom firma na žalobcu mala čakať tak dlhé obdobie. Uvedenému mala podľa súdu nasvedčovať aj skutočnosť, že od 01.07.2012 bola prijatá zamestnankyňa s vysokoškolským vzdelaním s titulom Ing. Podľa súdu boli odpovede spoločnosti DAUSYS, s.r.o. ohľadne zrušenia pracovného miesta žalobcu vyháňavé (pracovné miesto sa zrušilo „samo“). Aj keď mal žalobca problémy s ramenom, ich intenzita sa nejavila až tak závažná, aby po skončení doby liečenia ramena, ktorú znalec odhadol na 5 týždňov, nemohol minimálne do operácie nastúpiť do práce, ktorá mala spočívať v triedení a príprave účtovných dokladov, ukladaní dokladov do šanónov, presunu starších dokumentov do archívu, chodenie na poštu a sociálnu správu, zásobovanie kancelárskymi potrebami, jazdenie ku klientom pre nové doklady k zaúčtovaniu a podobne. Žalobca 27.08.2011 absolvoval bungee skok. Pred Vianocami 2011 bol na návšteve matky v Londýne, kde bol videný ako sa zabáva v baroch. Súd konštatoval, že žalobca v trestnom konaní nemal vystavenú pracovnú neschopnosť. Táto bola vystavená až 09.07.2013 a v trestnom konaní si žiadnym spôsobom neuplatnil náhradu škody spočívajúcu v náhrade ušlého zisku z dôvodu nenastúpenia do práce. O tejto škode sa ani nezmenil, a to ani pri výsluchu 24.05.2012, tesne pred koncom pracovnej neschopnosti, čo sa súdu javilo ako nelogické. Vyjadrenie otca žalobcu hodnotil ako výpoveď blízkej osoby. Konštatoval, že otec žalobcu bol v minulosti konateľom spoločnosti DAUSYS, s.r.o. Súd taktiež uviedol, že aj v prípade, ak by žalobca preukázal, že pracovná zmluva bola skutočne uzavretá s úmyslom nastúpiť do práce, výšku škody tak ako ju žalobca uplatňoval, nemal by súd za preukázanú. Žalobca vychádzal pri výpočte z hrubej mzdy za obdobie pracovnej neschopnosti. Takýto reálny zisk by nemohol dosiahnuť. Ak by nastúpil do práce, vznikali by mu minimálne náklady spojené s bývaním, cestovaním. Dôkazy na preukázanie skutočne ušlého zisku žalobca ani nenavrhol. Preto súd prvej inštancie žalobu okrem nároku na zaplatenie skutočnej škody vo výške 20,- eur s príslušenstvom zamietol.

Pri právnom posúdení vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1, § 438 ods. 1, § 442 ods. 1.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku, výroku ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a súvisiacim výrokom o trovách konania, podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dôkazy nesprávne vyhodnotil a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu pracovná zmluva bola uzatvorená riadne, platne a nikdy nikto túto zmluvu ako dvojstranný právny úkon nenapadol a nevyhlásil ho za neplatný. Súdom tvrdená účelovosť pracovnej zmluvy bola nepodloženým účelovým tvrdením žalovaných. Výpoveď jeho otca nebola ničím vyvrátená. Podľa žalobcu súd nemal oprávnenie rozhodovať o neplatnosti takéhoto právneho úkonu, ani ako o predbežnej otázke. Pracovná zmluva bola uzatvorená platne ešte 13.06.2011, teda 2 týždne pred útokom žalovaných. Tým, že sa žalovaní voči nemu dopustili; trestnej činnosti, spôsobili mu ujmu na zdraví a znemožnili mu nastúpiť do práce. Konštatovanie súdu, že spoločnosť DAUSYS, s.r.o. ho neprihlásila ako zamestnanca je irelevantná. Spoločnosť nevedela kedy nastúpi, a preto ho zbytočne neprihlasovala. Podľa českej právnej úpravy zamestnávateľ je povinný prihlásiť zamestnanca do sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne do 8 dní odo dňa nástupu do práce. V Prahe v dôvodu, že mu často „vyskakovalo rameno“, prácu vykonávať nemohol. Práceschopným bol od 26.06.2011 do 11.06.2012 a podľa potvrdenia lekárky do práce nastúpiť nemohol. Pokiaľ žalovaní poukazovali na to, že nemal vážny zdravotný stav vzhľadom na bungee jumping, návštevu Londýna a fotografiu z neho, súdu to riadne vysvetlil. Od napadnutia žalovanými bol v zlom psychickom stave. Ku skoku sa rozhodol preto, aby si napravil sebavedomie. Návšteva v Londýne bola u matky, kde cestoval s rodinnými príslušníkmi, čo nevyžadovalo žiadne fyzické vypätie a námahu. Fotografia v snehu bola urobená pred úrazom a s jeho zdravotným stavom nemá nič spoločné. Jednoznačné je, že zdravotný stav mu neumožňoval riadne zapojenie sa do pracovného procesu v Prahe. Pokiaľ súd poukazoval na nepreukázanie skutočnej výšky škody, nesporné je, že dohodnutá bola hrubá mzda 22.000 Kč, čo je mzda primeraná dohodnutej práci v Prahe. Tvrdenie súdu, že by mal nejaké náklady pravdou je, tieto však nevie nikto vyčíslieť nakoľko reálne nevznikli. Pokiaľ súd konštatoval, že žalovanú sumu si neuplatnil v trestnom konaní, nikdy nemal nič s políciou, nevedel o tom, že si aj túto škodu môže uplatniť. Okrem toho jeho výsluch bol v čase, keď zdravotný stav nemal ustálený a nevedel ako dlho bude práceschopný. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne. Jeho závery neboli v žiadnom prípade v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané, a ani v rozpore s formálnou logikou. K odvolacím dôvodom uviedli, že pokiaľ žalobca poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zohľadnil všetky dôkazy a svoj postup a hodnotenie dôkazov náležitým spôsobom zdôvodnil. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by v konaní pred súdom neboli zistené. Žalobca sa v podanom odvolaní len snaží upriamiť pozornosť na protiprávne konanie žalovaných, ktoré však v konaní nebolo rozporované. Správne sa preto súd prvej inštancie zameril na otázku vzniku škody a jej výšky. Spoločnosť DAUSYS, s.r.o. vo svojich vyjadreniach opakovane poukazovala na to, že mali veľa práce, a preto mali v úmysle prijať do pracovného pomeru žalobcu, ktorý by vykonával pomocné účtovné práce. Vo svojom vyjadrení z 10.11.2016 však táto spoločnosť pod ťarchou zabezpečených dôkazov uviedla, že od času 16.05.2011, kedy odišla zamestnankyňa na materskú dovolenku, v spoločnosti nepracoval nikto. Ďalší zamestnanec bol prijatý až dňa 01.07.2012. Vyjadrenie spoločnosti o potrebe nového zamestnanca z dôvodu veľkého objemu práce súd prvej inštancie preto vyhodnotil správne keď dospel k záveru, že prijatie zamestnanca na presúvanie a triedenie spisov v čase, keď zo spoločnosti odišla účtovníčka bolo potrebné nahradiť jej prácu je nelogické a tento fakt len potvrdzuje skutočnosť, že nakoniec bola prijatá pracovníčka s vysokoškolským titulom, ktorá v spoločnosti pracovala 2 roky. Čo sa týka správania sa žalobcu počas jeho pracovnej neschopnosti, poukázali na to, že žalobca priznal potvrdenie o zoskoku na gumenom lane na Štrbskom plese z výšky 65 metrov, ktorý absolvoval necelé 2 mesiace od dátumu, keď mal nastúpiť do zamestnania. Takýto zoskok patrí medzi extrémne športy, ktoré sa neodporúčajú pri problémoch s kĺbmi. Ide o enormné riziko pre žalobcu, ktorému sa podľa jeho vyjadrenia rameno vykýbovalo takmer každý deň. Žalovaní navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalobca v stanovisku k vyjadreniu žalovaných k jeho odvolaniu uviedol, že žalovaní podávajú svoj názor na súdenú vec, s ich názorom nesúhlasí; na svojich vyjadreniach zotrvali aj žalovaní.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu v akom bol napadnutý aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čase verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke súdu dňa 22.08.2017 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo neopodstatnené.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v takom rozsahu, v akom sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia nastane suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví aj medze, v ktorých má odvolací súd po stránke kvalitatívnej rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Rozhodnutím nebol napadnutý výrok, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 20,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 20,- eur od 10.08.2013 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu podrobiť ho prieskumu.

7. Odvolacia argumentácia vo vzťahu k zamietavému výroku rozsudku súdu prvej inštancie a s ním súvisiacim výrokom o trovách konania spočívala v tvrdení o nesprávnom skutkovom zistení, nesprávnom vyhodnotení dôkazov a nesprávnom právnom posúdení veci.

8. Odvolací súd posúdil relevantnosť odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Súd prvej inštancie pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania zodpovedal argumenty strán sporu, ktoré považoval za argumenty podstatné. V dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav. Zo zistených skutočností vyvodil vo vzťahu k napadnutému výroku správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových zisteniach a právnych záveroch súdu prvej inštancie nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie napadnutého výroku rozhodnutia. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov rozhodol. Odôvodnenie zamietavého výroku zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Preto odvolací súd k odvolaniu žalobcu len dodáva:

10. Žalobcom tvrdená nesprávnosť skutkových zistení a nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov vykonaných v priebehu konania zo spisu nevyplýva. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vychádzajú z dôkazov vykonaných spôsobom zodpovedajúcim procesným pravidlám konania pred súdom. Súčasný sporový konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, ktorá znamená, že tá zo strán sporu, ktorá z určitých skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, musí k týmto skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Bol to žalobca, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody - ušlého zisku. Bolo preto na ňom, aby k vlastným tvrdeniam o ušlom zisku predložil alebo označil hodnoverné dôkazy. Splnenie dôkaznej povinnosti však neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Súd prvej inštancie dôkazy navrhnuté žalobcom konfrontoval s dôkazmi označenými žalovanými. Jednotlivé dôkazy, ako z jeho úvah, ku ktorým dospel vyhodnotil v jednotlivosti, ale aj vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov zodpovedá pravidlám formálnej logiky, na správnosti hodnotenia dôkazov ako k nemu dospel súd prvej inštancie sa nemôže nič zmeniť. To, že medzi relevantné dôkazy svedčiace pre otázku okolností vzniku pracovného pomeru žalobcu zaradil aj to, že spoločnosť DAUSYS, s.r.o. žalobcu neprihlásila do poisťovni (sociálnej a zdravotnej) na posúdení nič nemení. Je totižto pravdivým tvrdenie žalobcu o tom, že právna úprava v Českej republike, na rozdiel od Slovenskej republiky, nevyžaduje, aby zamestnávateľ prihlásil zamestnanca do poisťovni do zákonom stanoveného času od vzniku pracovného pomeru, ale do zákonom stanoveného času (8 dní) od nástupu zamestnanca do práce. Dôkazné prostriedky označené žalovanými, aj podľa názoru odvolacieho súdu spochybnili tvrdenia žalobcu o tom, že skutočne v reálnom čase pred tým, ako mu ublížili na zdraví, mu vznikol pracovný pomer a že žalobca mal záujem do práce spoločnosti DAUSYS, s.r.o. nastúpiť. Ani z

trestného spisu nevyplýva akákoľvek zmienka o tejto skutočnosti. Fyzické aktivity žalobcu v období po tom, ako mu žalovaní spôsobili ublíženie na zdraví, taktiež nesvedčia o relevantnosti tvrdenia žalobcu o tom, že pracovný pomer v spoločnosti, v ktorej mal v minulosti majetkovú účasť jeho otec a v ktorej bol taktiež jedným z konateľov, chcel reálne prácu vykonávať.

Argument žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci neobstojí podľa názoru odvolacieho súdu taktiež. Pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania použil správny právny predpis a správne ho vyložil. Odvolací súd preto rozsudok ako rozsudok v napadnutom výroku a v súvisiacich výrokoch o trovách konania vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Dôvod upresnenia výrokov o trovách konania má základ v požiadavke vykonateľnosti rozhodnutia súdu (ustanovenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 z 23.03.2017).

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a podľa § 255 CSP. Žalovaní boli v odvolacom konaní plne úspešní. Odvolací súd im preto priznal voči žalobcovi náhradu z odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP. Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania nebola tvrdená a v zmysle § 257 CSP zo spisu ani nevyplývala.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.